

единъ хладъ подухваше прѣзъ врѣме и правѣше деня много приятенъ.

Малкиятъ Сиракъ доправяше своето палто и непрестанно мислѣше върху пѣтишествието си. Едно пѣстро птиче полѣтя и сѣкашъ изчурулика:

— Училище — спасилище! . . .

Всичко бѣ готово.

Вечеръта малкиятъ Сиракъ се сви прѣдъ своя господарь въ фабриката, който му заяви, че той вече напуща.

— Господарю, простете, но азъ немога повече тука да стоя, — разказваше спокойно Сирачето, — азъ искамъ да се уча; въ туй врѣме, който е неукъ, той нищо не струва. . . — сълзи бистри закапаха по жълтитѣ му странички и той прѣкъсна повече да приказва.

Господарьтъ му заплати повече, отколкото трѣбва.

*
* *
*

Още на другия день Сиракътъ бѣше на пѣтъ къмъ ближния градъ. Той си спомни за живота и задушлувия въздухъ въ фабриката, за всички работници, които упражняватъ машинитѣ и съ които бѣ прѣкаралъ почти година врѣме. Спомни си какъ веднажъ насмалко щѣше да бѣде прѣмазанъ отъ една машина, спомни си за оная дупка, въ която живѣеше и зѣнѣше цѣла зима, спомни си какъ вмѣсто топло ястие ядѣше често само печени картофи, спомни си още. . . той всичко си спомни, което бѣ прѣкаралъ прѣзъ своя животъ, като често повтаряше: „Училище — спасилище! който е простъ, той бива мостъ“ . . .